

nemohl odvolávati, žádá obnovu civilního řízení z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. Nižší soudy obnovu povolily.

Nejvyšší soud žalobu o obnovu zamítl.

Důvody:

Žalobce usiluje o obnovu řízení z důvodu § 530 čís. 5 a 7 c. ř. s., tvrdě, že podklad obou rozsudků v základním sporu, který vedl k zamítnutí původní žaloby, jest zvrácen rozsudkem trestního soudu ze dne 19. června 1933, jímž byl žalovaný uznán vinným přestupkem podle § 431 tr. zák., a jenž byl žalobci doručen dne 24. října 1933, tak že nemohl tohoto důkazu použítí před skončením ústního jednání, jemuž následoval rozsudek soudu první stolice, ač by jeho použití v základním sporu bylo způsobilo rozhodnutí pro něj příznivější. Opírá se tudíž žaloba o obnovu řízení o odsuzující rozsudek trestního soudu, jenž byl vydán teprve po skončeném řízení před soudem prvním v základním sporu, to jest po 2. únoru 1933. Ježto rozsudek soudu první stolice má býti v souhlasu se skutkovým stavem, jenž byl v době, kdy byl vynesен, nelze se ho za účelem obnovy řízení podle § 530 čís. 7 c. ř. s. dovolávati, poněvadž byl vydán teprve, když v základním sporu bylo zakončeno řízení před soudem první stolice.

Čís. 15090.

V řízení upomínacím nesmí dovolaný soud sám od sebe postoupiti podle § 44 j. n. věc soudu podle jeho mínění příslušnému.

(Rozh. ze dne 28. března 1936, Nd II 26/36.)

V záporném kompetentním sporu mezi okresním soudem v Prostějově a okresním soudem civilním pro vnitřní Prahu o příslušnost k jednání o upomínací žalobě rozhodl nejvyšší soud, že místně příslušným k vydání podmíněného platebního rozkazu, s nímž byla spojena žaloba podle § 19 zák. č. 67/73 ř. z., byl okresní soud v Prostějově.

Důvody:

Podle § 2 odstavec druhý zákona čís. 67/73 ř. z. ve znění novely čís. 118/1914 ř. z. a čl. III. zákona čís. 161/21 Sb. z. a n. řídí se místní příslušnost soudu k vydání podmíněného platebního rozkazu ustanoveními jurisdikční normy o místní příslušnosti ve věcech sporných. Děje se proto i zkoumání příslušnosti podle § 41 odstavec 2 j. n. na základě údajů žalobcových, leč by soudu již bylo známo, že jsou nesprávné (srovnej rozhodnutí čís. 7423 Sb. n. s.). V žádosti o vydání platebního rozkazu na zaplacení 636 Kč 70 h, spojené se žalobou podle § 19 shora

uvedených zákonů, bylo uvedeno jako bydliště žalovaného Prostějov. V době, kdy okresní soud v Prostějově vydal platební rozkaz, nebylo mu známo, zda jest nesprávné udání žaloby, že bydlištěm žalovaného jest Prostějov. Byl proto, hledíc k § 29 j. n., v době podání žaloby místně příslušným podle § 65 j. n. okresní soud v Prostějově a bylo podle § 47 j. n. uznati na jeho tehdejší místní příslušnost. Postoupiti spisy podle § 44 j. n. okresnímu soudu civilnímu pro vnitřní Prahu, nebyl okresní soud v Prostějově oprávněn, jak bylo vyloženo již v rozhodnutí čís. 2521 Sb. n. s., na něž se poukazuje. Na tom se nic nezměnilo tím, že platební rozkaz nemohl býti žalovanému doručen, poněvadž se dodatečně objevilo, že v Prostějově nebydlí, ani tím, že žalobce oznámil dodatečně okresnímu soudu v Prostějově, že žalovaný bydlí v Praze (Čechy), neboť tam mu platební rozkaz, vydaný okresním soudem v Prostějově podle § 3 zákona čís. 67/1873 ř. z., nemůže ovšem býti doručen. Nemůže-li se proto vydaný již platební rozkaz státi účinným, pak bylo na okresním soudě v Prostějově, aby celou upomínací žalobu vrátil žalobci, a jest pak věcí žalobce, jakým způsobem chce svůj nárok dále uplatňovati.

Čís. 15091.

Svážanie obilia mlynárom od zemedelcov a rozvážanie mlynských produktov týmže pre zemedelcov nie je v rozpore s dobrými mravmi súťaže.

(Rozh. z 28. marca 1936, Rv III 44/36.)

Žalobníci — mlynári — domáhali sa žalobou pre nekalú súťaž vyriešenia, že žalovaní — tiež mlynári — sú povinní zdržovať sa od svážania obilia od zemedelcov a rozvážania mlynských produktov pre zemedelcov a žiadali zaplatenie 20.000 Kč titulom ušlého zisku. V š e t k y t r i s ú d y túto žalobu zamietly. N a j v y š š í s ú d z týchto d ô v o d o v:

Spor sa má riešiť v rámci žalobnej žiadosti: či sa majú žalovaní zdržovať svážania obilia od zemedelcov a rozvážania mlynských produktov pre zemedelcov a či sú povinní uplatneným odškodneným za túto činnosť.

Právom vyriekli nižšie súdy, že je otázkou právnou, ktorú náleží riešiť súdu, či je určité konanie v rozpore s dobrými mravmi súťaže.

Pravdaže pri riešení tejto otázky môže si súd všímať i toho, ako sa na konania hľadí medzi súťažiteľmi, čo o ňom súdia verejno-právne korporácie, ktoré majú podľa svojho určenia dbať o spoločné oprávnené záujmy súťažiteľov svojho oboru a aké dôvody uvádzajú pre svoj názor; lež súd nie je takým názorom viazaný.

Nie je preto rozhodujúce, že na nespočetných schôdkach námezdnych mlynárov bola prejednaná otázka svážania a že to vždy bolo odsúdené samými mlynármi ako neprípustné a ako dobrým mravom odporujúca súťaž.